

Nyvaken.

Inatt var det pölen på min rutiga
kudde som var min sängkamrat.
Innan pölen blev till bildade de salta
dropparna ett virvarr av vägar och vägsål
på mina, av nattens luft, rosiga kinder.
Vägar och vägsål, som på ett rätt ironiskt
sätt symboliserar mitt liv just nu. Tårarnas
vägval på mina kinder var ännu en påminnelse
om alla vägar jag ka gå, men ännu inte har
valt att gå på.

Åh, alla dessa vägar. Jag hatar dem. Jag hatar
att jag vet vad det skulle innebära att välja dem,
samtidigt som jag inte har en aning om resten.

Inatt ville jag dö. Jag ville försvinna. Försvinna
från allt ansvar, från allt jobbigt, alla beslut att fatta.
Mina tankar gled sedan in på allt annat som
skulle försvinna om jag inte länge fanns. Insåg att
det är alldeles för mycket, alldeles för många
underbara saker som jag inte vill förlora. Mina älskade
änglar här på jorden, och Du.
Resultat? Jag vill inte försvinna.

Inte än.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fröken Åkerblom med Poeter.se id #9670 innehar upphovsrätten